

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skygebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682743952/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skygebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

staaer, dødbleg bag en Pille og seet paa Brudevielsen, her var det derimod Virkelighed; han var der ikke, men hvor –?

Moderen

Hvad kommer Du fra Kirken her?
Vil Du ei see paa Stadsen der?
I Dag staaer liden *Grethe* Brud,
Men Du er bleg! Du gode Gud!
Du seer jo ganske saadan ud,
Som da – o Gud, jeg græde maa!
Som Lille, Du i Græsset laae,
Et giftigt Dyr stak der Din Fod;
Døds-Smerthen i Dit Ansigt stod;
Ak, dobbelt den jeg med dig leed.
Din Fod jeg grov i Jorden ned,
Og Jorden suged' Giften ud; –
Saa har han gjort den gode Gud!

Sønnen

Ja, Moder, Jorden hjælper der!
I Hjertet er nu Giften her,
Jeg føler den – forbarm Dig Gud!
Din Jord vil suge Giften ud.
O, grav det syge Hjerte ned,
Der hjælper jo, saa faaer jeg Fred!

»Es ist eine alte Geschichte, doch bleibt sie immer neu,« siger *Heine*. Jeg gik ud af den gamle St. Blasius, saac paa de ridderlige Epitaphier i Muren og de gammeldags Bygninger, der laae rundt om i Gaderne. Det gamle Raadhuus var forvandet til en Viinkjelder, men stod endnu i sin hele gothiske Ærverdighed med den store murede Altan, og mellem hver Pille en fyrstelig Herre med sin Gemaiinde, udhugget i Legemsstørrelse i Stenen.

Paa Slotspladsen laae Alt i Gruus, en Mængde Mennesker arbejdede paa, at rive de sidste Rester ned og at lægge Stenene i Hobe. En Sidebygning, der benyttedes som Vagstue, stod endnu; Brætter vare

slagne for de sonderbrudte Vinduer, og op af Væggen saae man paa Spoer af den sorte Røg. Inde imellem Gruset sadde nogle Barnepiger, og mens Børnene legede der, sang de Barcarolen af: *den Stumme*. De tænkte vidst mindst paa, hvilken poetisk Figur de gjorde med denne Sang paa dette Sted. De smaae Unger, som her legede, vil maaskee engang fortælle for deres Børn, som den første, fjerneste Erindring de have, om dette Slots Ødelæggelse; da staaer her et nyt og herligere, eller, hvad der er rimeligere, da er her Promenade, og en ny Børnevrimmel hopper om under den gamle, blaae Himmel.

I en Udkant af Byen, ved een af Portene, ligger en smuk, stor Have, der tilhører en Kjøbmand *Krause*; den staaer aaben for enhver, og paa Husets Façade læser man »*Salve Hospes*«. Her var en Skov af Sydens Blomster og Frugttræer, der plantede i store Ballier, stode rundt om Huset. – Alt var Blomster og Duft. Fra en Plads i Haven, der gik ned til en Arm af Ocker-Floden, havde man et af de venligste Landskaber, man kan drømme sig.

Det var en Blegdam, en stor Eng, der var guld af Blomster; noget borte laae Lyststeder mellem Bøge og høie Popler, og ude paa Horisonten reiste *Harzen* sig med *Brocken*, der som en graa Uveirssky lævede sig op imellem de andre solbelyste Skybjerge. – det var et fuldendt Maleri! I Bjergene selv har man kun Baggrund uden Forgrund, og i Sletterne det Omvendte, Forgrund nok, men ingen Baggrund; her vare begge Dele, som man kunde ønske sig det. – Jeg saae en ung Maler, der skizzerede sig Luft-Partiet. Folk spadserede forbi, uden at lægge Mærke til ham; det skulde have været hjemme hos os, saa nær Byen! – Jeg erindrer, at een af vore berømte Landskabsmalere har fortalt mig, at da han en Aften gik langs med Pebling-Søen for at studere Luften, og glædede sig ved dens deilige Afspæling i Vandfladen, som han derfor saae ned i, samlede der sig en Vrimlen af Mennesker om ham, og alle spurgte de: »Er der Nogen druknet!»

I Maaneskin spadserede jeg forbi *Henrich Loves* gamle Slot, den store Kobber-Løve stod roligt paa sit Fod-Stykke, og saae ind paa Slottet paa den ny Menneske-Slægt, der i Soldater-Uniform kiggede ud af alle Vinduer; medens Folk kom fra Theatret, hvor der var spillet »*Das Irrenhaus in Dijon*« et fransk Melodrama, der skal slaae Sparto til »*Drey Tage aus dem Leben eines Spielers*«. Folk saae ogsaa lidt fordægtige ud, i det de kom der fra, og man sagde at der vare to Damer og en ung Officer, der havde faaet Krampe. De skulde, ligesom